

A TETOVÁLT

Példám az ég s a világ tarkasága,
 bármerre nézsek is, semmi sem makulátlan.
 Ábrákkal van megírva a falak simasága
 s a tótükörrre szürke hab gyüremlik,
 rőt rozsdát kap a vas, cirmot a sárga alma,
 kígyó, madár, bogár mind kiáltó jelekkel
 röppen, siklik, tapad a környező világhoz.
 A karcsú templomtornyok lemoshatatlan üszke,
 a halpikkelyes horgany, zöld oxidja a bronznak
 s a márvány rajzai, meg a barna borostyán.
 Példám az ég s a világ tarkasága.
 Meztílen mellem, amikor gyermek voltam,
 mint a tükör sima, távoli bársony lanka.
 Meg vagyon írva ma számos jelekkel kéken.
 Egy ifjúkori rajz. Átvert szív, vére omlik,
 két ágyúcső keresztben, még katonakoromból
 s galambpár, hogy szerelmét már sohase feledjem.
 Tetovált vagyok én! Kínna! s örömmel megvert.
 Minden év emlékéből egy rajz a háton, combon.
 Kezem fején az évszám fakón is vall a múlttól,
 ez a tövises rózsza tanú, hogy hű maradtam.
 Csapszék roskatag asztala fölött döfte
 bal karomba e horgony zöld ábráját a tű
 s íme a fogolytábort idézi ez a két szó
 Élek! Megyek! s megjöttem, tényleg élek.
 Hát ily sivár az összkép, ami egy testen elfér.
 Megbántam, mint ahogy mindig késő a bánat.
 Hogyan kezdhethném újra tiszta mellel a sorsot?
 Példám az ég s a világ tarkasága,
 bármerre nézsek is — semmi sem makulátlan.

BÉCS ERNŐ

KUTAK

Vizükön dideregve gubbaszt a déli fény.
 Mint az üveg hangja, olyan a csobbanás
 a feketéllő viz színén.

Hányszor néztem belétek a mohos kávaszélről!
 Vártam, hogy nedves manók szálljanak a mélyből.

*Kutak, dombvidékiek!
Körötök hogy fújta felém az üdítő hideget!*

*Párás téglák konokul fogták egymást évtizedek óta.
Vén kutak,
borzongtok-e még,
s nyitva áll-e torkotok azóta?*

*Mint a bátor léghajós, süllyedt a vödör,
s loccsanva indult — cseppek zuhantak vissza;
és szürcsőlte, itta
fönn a tiszta, édes hideget
szomjas ökör s a tarka tehenek.*

*Kutak, régiiek;
mohos, titkos folyosók.
Tükrötök falevelek rácsát mutatta
vagy a távoli magasság tükröződött abba,
értitek-e még a gyermekkori szót?*

POLNER ZOLTÁN

AZ ELŐSZOBA GLÓRIÁJA

*Te csak itt lehetsz megértő, egyetlen
ebben a tékozló szerelemben
ebben a szűkös előszobában
ahol zajongva élünk hárman.*

*Te csak itt lehetsz könnyelműen boldog
ahol düh és öröm a hóbortod
ahol kettőnk forró vérű ágya
megbokrosodik éjszakára.*

*S ki tudja hányszor kopogtat itt rám még
hajnalokkal vitatkozó szándék
amikor már csak az arcod holdja
emlékszik rám és szívem óvja.*

*Te csak itt lehetsz örökre egyetlen
tüntető szerelem közöny ellen
ebben a szűkös előszobában
ahol zajongva élünk hárman.*